

放 課 後 ミ ス テ リ ク ラ ブ

MYSTERY TRIO

ชมรมยอดนักสืบ

ชินัน มิโกโตะ เซียน
สิริมนต์ ลัฟโธ แจ

1

คดีรูปปั้นพระจิโซ
และปลาทอง
ในสระว่ายนํ้า

放課後ミステリクラブ

MYSTERY TRIO

ชมรมยอดนักสืบ

1
คดีรูปปั้นพระจิโซ
และปลาทอง
ในสระว่ายนํ้า

มิโกโตะ ชินัน เซียน สิริมนต์ สัฟโอส แปล

 NANMEEBOOKS

放課後ミステリクラブ 1 金魚の泳ぐプール事件
Mystery Trio ชมรมยอดนักสืบ เล่ม 1 ตอน คดีรูปปั้นพระจิโอะและปลาทองในสระว่ายน้ำ

มิกิโตะ ชินเน็น เขียน
Gun Gun ภาพ
สิรินนต์ สัฟโธ แปล
กษกร เตชะศิริธนะกุล บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2568

ราคา 185 บาท

Original Title: Houkago Mystery Club 1 Kingyo No Oyogu Pool Jiken
© 2023 Mikito Chinen, Gurin All rights reserved.
Originally published in Japan by Writes Publishing, Inc.
Thai translation rights arranged with KAN KI PUBLISHING INC.
through Nanning TongZhou culture Co. Ltd.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับนี้เพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
มิกิโตะ, ชินเน็น.

MYSTERY TRIO ชมรมยอดนักสืบ เล่ม 1 ตอน คดีรูปปั้นพระจิโอะและปลาทองในสระว่ายน้ำ.--

กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2568.

136 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สิรินนต์ สัฟโธ, ผู้แปล. II. Gun, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-04-7329-8

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภาวรัตน์ ภูไธรัตน์
• บรรณาธิการบริหาร สุวพัทธ์ ชัยปิจา • บรรณาธิการเล่ม สุวภัทร ใจคง • พิสูจน์อักษร ธนชัย หุมวรัตน์ กัดดา สุวรรณรัตน์
• ออกแบบปก ชิววัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก จิตติภก ศรีตมทิพย์ • ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ ส. พัลติการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksevents

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

มิส터리 [ภาษาอังกฤษ: mystery]

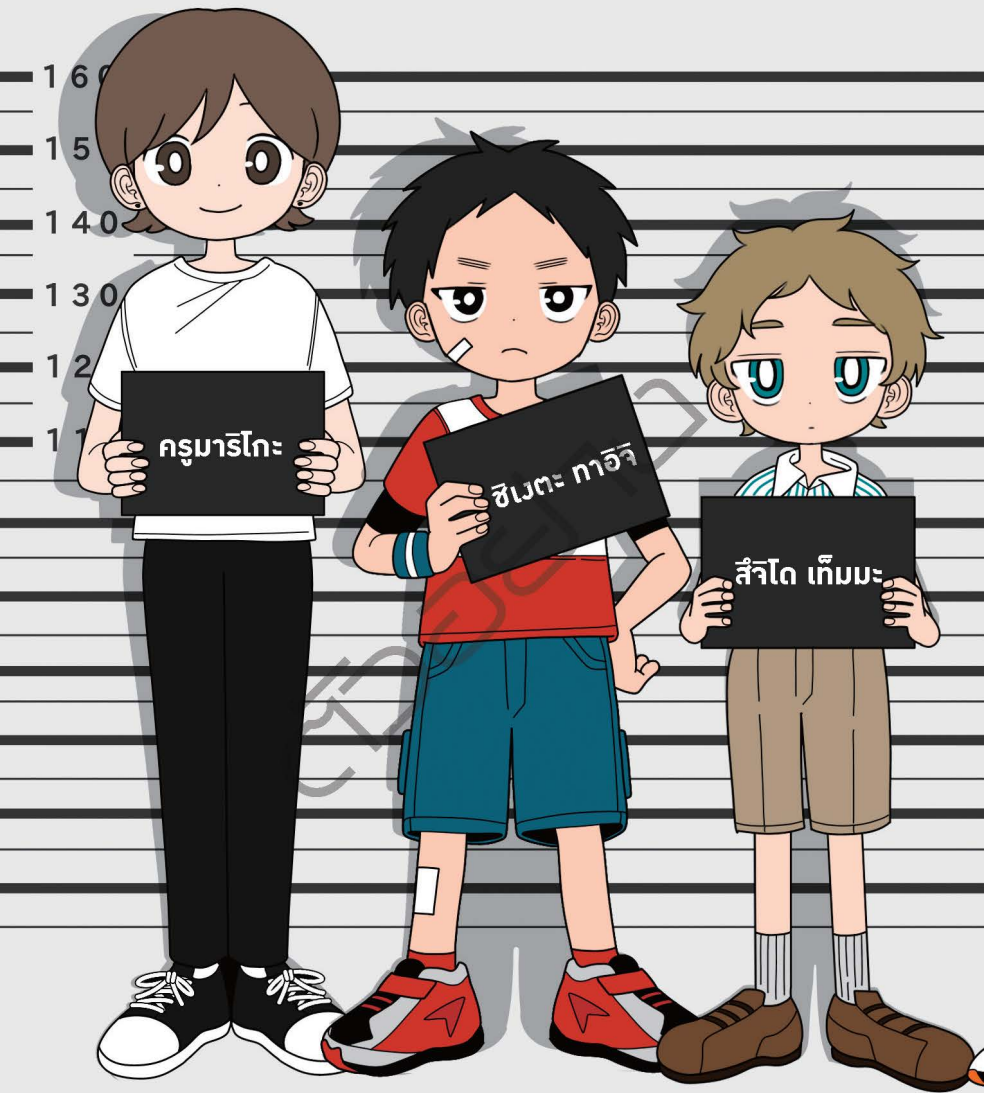
- ① เรื่องแปลกประหลาด ปริศนา สิ่งลึกลับ
- ② นวนิยายแนวสืบสวน

การสันนิษฐาน

การไตร่ตรองถึงเรื่องที่ยังไม่รู้แน่ชัด
ผ่านหลักฐานที่รู้อยู่แล้ว

ยินดีต้อนรับสู่ชีวิตของผู้ที่หลงใหลในปริศนา

ครูประจำชั้น
ห้อง ป.4/1

ตัวใหญ่ที่สุดในห้อง
เป็นเพื่อนกับฮานะ
มาตั้งแต่เด็ก

ชอบนวนิยายสืบสวน
สำหรับผู้ใหญ่
ย้ายมาจากอังกฤษ
เมื่อปีที่แล้ว

แนะนำ ตัวละคร

คามิยามะ มิซึซึ

ยูซุกิ ริกุ

ซาโตะเมะ
ฮานะ

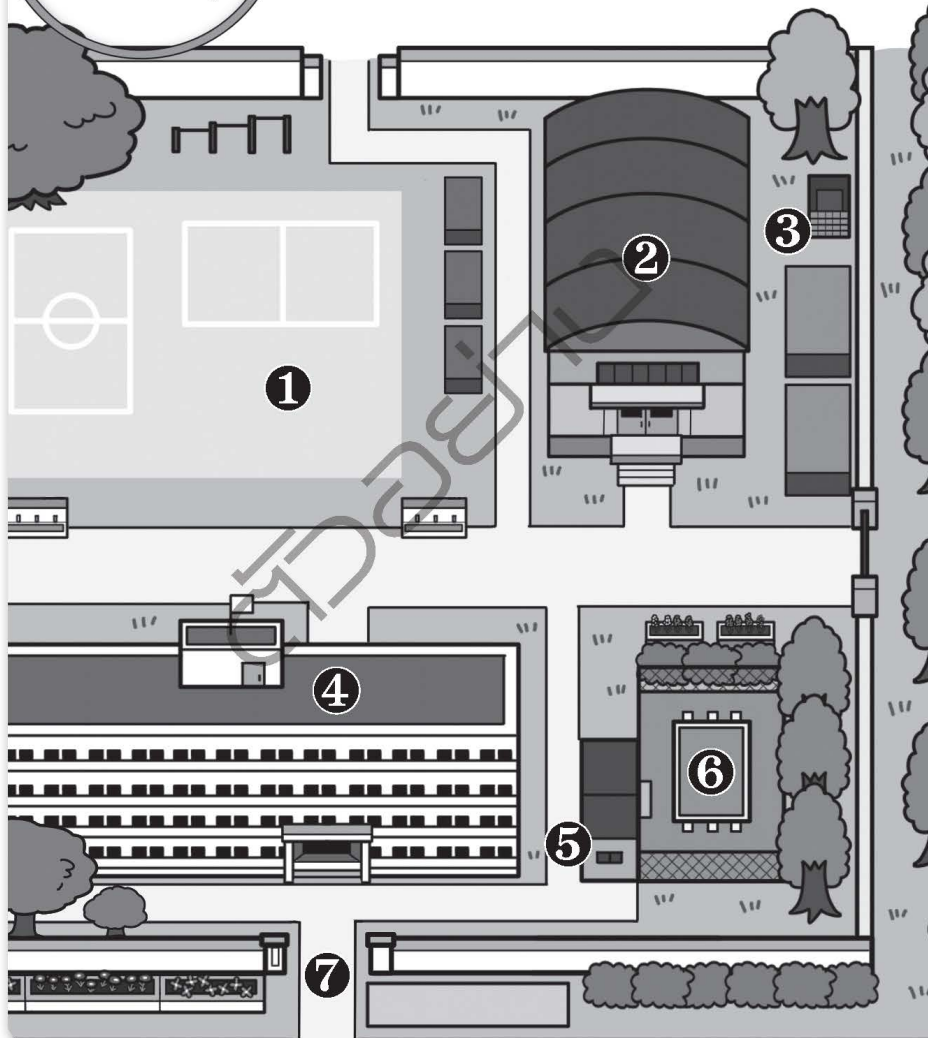
ตัวเอก
เด็ก ป.4 ธรรมดา
มีความสามารถพิเศษ
บางอย่าง...

เล่นกีฬาเก่ง
เพื่อนๆ ในห้องชื่นชอบ
และเป็นเพื่อนกับริกุ
มาตั้งแต่เด็ก

ป่วยจนต้องหยุดเรียนอยู่บ่อยๆ
ครอบครัวมีฐานะ
และอาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่

แผนที่
บริเวณโดยรอบ
ที่เกิดเหตุ

ฉากในครั้งนี่คือโรงเรียนในตอนกลางคืน
และศาลเจ้าที่จัดงานเทศกาลฤดูร้อน

① สนามโรงเรียน

② โรงยิม

③ ศาลพระจิโซ

④ อาคารเรียน

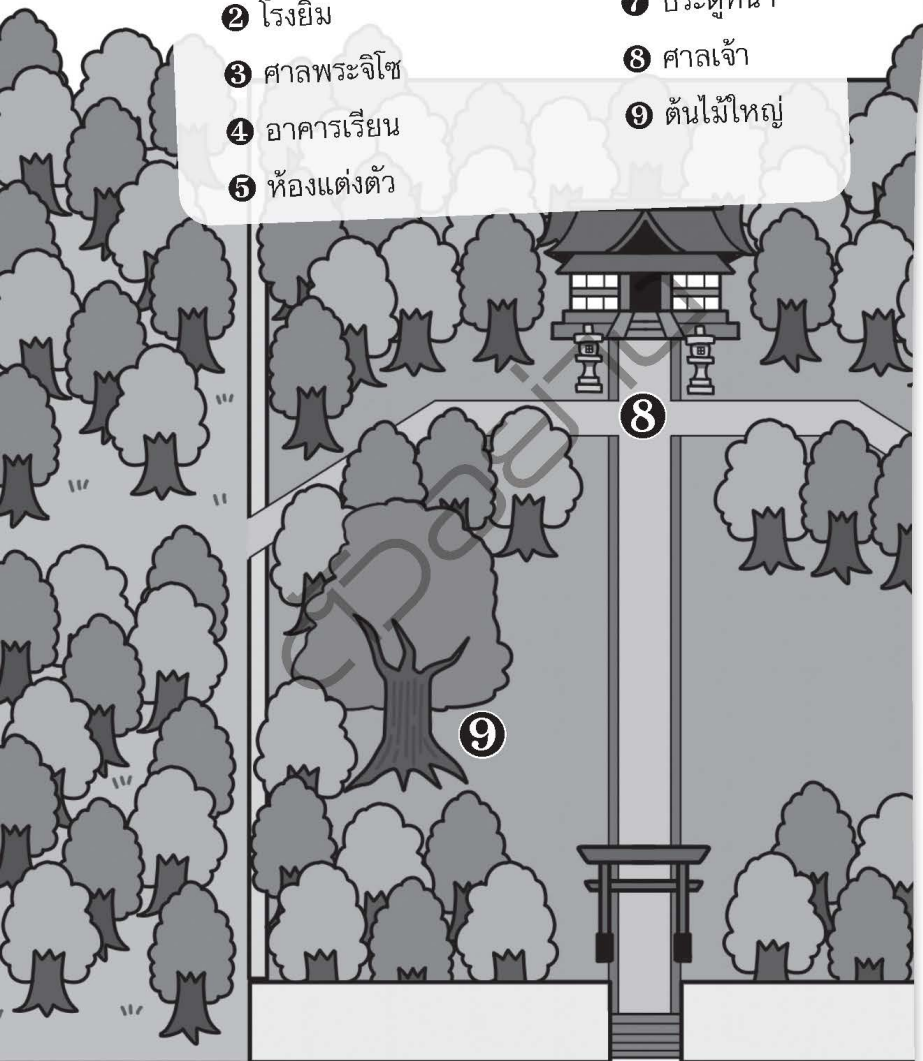
⑤ ห้องแต่งตัว

⑥ สระว่ายน้ำ

⑦ ประตูหน้า

⑧ ศาลเจ้า

⑨ ต้นไม้ใหญ่

บทนำ เกิดเหตุ

สายลมยามค่ำคืบพันผ่านหลังคอคอ กลิ่นของยอดอ่อนใบไม้
ได้บนปลายจมูก

"ถึงหน้าร้อนแล้วสินะ"

มาริโกะพึมพำพาลางเงยหน้ามองท้องฟ้า

พระจันทร์เต็มดวงลอยเด่นจนถึงเมื่อครู่ แต่เวลานี้กลับถูก
ก้อนเมฆบดบัง

พอก้มลงมองนาฬิกาข้อมือก็พบว่าเลขสี่ทุ่มแล้ว

"เฮอะ ทำงาน ๆ"

มาริโกะก้าวกระโดดไปเรื่อย ๆ จนมองเห็นสระว่ายน้ำที่ล้อม
รั้วเอาไว้ สระว่ายน้ำนั้นมีขนาดเล็ก ยาวประมาณสิบห้าเมตรและ
กว้างประมาณสิบเมตร

นั่นคือสระที่ใช้ในคาบว่ายน้ำของโรงเรียนประถม
ซึ่งมาริโกะสอนอยู่

คาบเรียนว่ายน้ำจะเริ่มขึ้นที่สระแห่งนี้ตั้งแต่วันพรุ่งนี้
เป็นต้นไป เหล่านักเรียนห้อง ป.4/1 ที่มาริโกะประจำชั้นจะว่ายน้ำ
ในสระนี้เป็นห้องแรกในช่วงบ่ายของวันรุ่งขึ้น

พรุ่งนี้อากาศน่าจะร้อน ทุกคนคงดีใจ

มารีโกะผ่านประตูที่อยู่ติดกับรั้ว ก่อนเดินเข้าไปข้าง
สระว่ายน้ำ

บริเวณรอบข้างมีดมิด ส่งผลให้สระว่ายน้ำดูน่าขนลุก
ราวกับหลุมไว้กันบึงกำลังอ้าปาก

ในตอนนั้นเองที่เสียงกรอบแกระบดงจากพุ่มไม้ตรงอีกฟาก
ของรั้ว มารีโกะตัวสั่นพร้อมกับรีบหันหน้าไปยังต้นตอของเสียง
แต่รอบข้างมีดมัวจนมองเห็นได้ไม่ชัด

"ต้องเป็นเสียงลมแน่ ๆ รีบจัดการให้เสร็จเร็ว ๆ ดีกว่า"

มารีโกะหยิบก้อนสีขาวทรงกลมออกจากถุงพลาสติกในมือ
มันคือคลอรีน¹ ที่ใช้ฆ่าเชื้อโรคในสระว่ายน้ำนั่นเอง

ทั้งเติมน้ำในสระและฆ่าเชื้อโรคเตรียมไว้สำหรับคาบว่ายน้ำ
ในวันรุ่งขึ้น มารีโกะอยู่ที่โรงเรียนจนดึกดื่นก็เพราะเหตุผลนี้เอง

มารีโกะจ้างแขนจนสุด เธอตั้งใจจะปกัก่อนคลอรีนลงไป
แต่เมฆคล้ายเคลื่อนตัวหลบกะทันหัน พระจันทร์จึงปรากฏบน
ท้องฟ้ายามค่ำคืน แสงนวลส่องลงสู่ผืนน้ำที่เคยมีดมิด

มารีโกะนั่งงันพลางกะพริบตาปริบ ๆ

อะไรบางอย่างส่องประกายอยู่ในสระว่ายน้ำ

สีแดง สีเหลือง สีขาว สีส้ม สีชมพู...

¹ สารเคมีชนิดหนึ่งที่ช่วยควบคุมและลดจำนวนจุลินทรีย์ในสระว่ายน้ำ

เจ้าสิ่งเล็กๆ ที่มีสีสดใสเปล่งประกายยับอย่างเรื่อย-
เรื่อยอยู่ใต้ผิวน้ำ

นั่นคือปลาทอง

ปลาทองตัวเล็กหลายสิบตัวกำลังว่ายน้ำในสระอย่าง
สบายใจ

"ทำไมถึงมีปลาทอง..."

มารีโกะพิมพ์ด้วยความตื่นตะลึง

เกล็ดสีสดใสของเหล่าปลาทองสะท้อนแสงจันทร์ระยิบ-
ระยับไปทั่ว

ภาพนั้นงดงามราวกับอัญมณีมากมายกำลังแหวกว่ายอยู่
อย่างไรอย่างนั้น

มิสเทร็ทริโอมาแล้ว

"นี่ ริกุเองก็ใส่ชุดยูกาตะไปด้วยสิ"

มิชิซุจังพูดขึ้นแบบนั้นในช่วงพักกลางวัน ทำให้ผม ยูซุกิ ริกุส่งเสียงร้องว่า "เอ๋"

"เอ๊ะอะไรกัน เราจะไปงานเทศกาลกันนะ ก็ต้องสวมชุดยูกาตะสิ"

มิชิซุจังหรือคามิยามะ มิชิซุจิมันนี่ชี้ลงบนจมูกผมอย่างแรง เส้นผมที่เกล้ารวบเป็นหางม้าของเธอส่ายไปมา

ผมเป็นเพื่อนกับมิชิซุจังที่อาศัยอยู่บ้านข้าง ๆ มาตั้งแต่เด็ก พวกเราเรียนโรงเรียนอนุบาลแห่งเดียวกัน พอเข้าโรงเรียนประถมก็ได้อยู่ห้องเดียวกันมาตลอดตั้งแต่ชั้น ป.1

มิชิซุจังว่าเริงอยู่เสมอและเล่นกีฬาเก่ง เพื่อนในห้องจึงชื่นชอบเธอ

เพียงแต่มิชิซุจังมีนิสัยดิงดันเอาแต่ใจด้วย ผมเลยลำบากใจอยู่บ้าง

ถึงอย่างนั้น พอโดนมิชิซุจังจ้องด้วยดวงตากลมโต ผมก็พูดคำว่า "ไม่" ออกไปไม่ได้ทุกที

"เข้าใจแล้ว เดี่ยวจะขอให้แม่เตรียมชุดยูนิฟอร์มให้นะ"

"ต้องแบบนั้นสิ"

มิซึซุจังยิ้มด้วยความดีใจ เธอยืนยันทั้งสองข้างลงบนโต๊ะ แล้วดีดตัวลอยขึ้น ม้วนตัวกลางอากาศหนึ่งตลบ ก่อนจะลงจอดบนพื้น มิซึซุจังเหยียดแขนขายาว ๆ ของตัวเองออกจนสุดเพื่อโพสท่า

"...มันอันตรายนะ"

ผมบอกพลาถอนหายใจ แต่มิซึซุจังตบหลังผมเบา ๆ

"ไม่เป็นไรหรอก อย่างฉันไม่มีทางพลาดอยู่แล้ว"

มิซึซุจังเข้าชมรมยิมนาสติกตั้งแต่สมัยอนุบาล แคมป์เคยคว้ารางวัลชนะเลิศการแข่งขันใหญ่ ๆ อยู่หลายหน ปัจจุบันนี้เธอยังไปร่วมฝึกซ้อมยิมนาสติกช่วงกลางคืนกับกลุ่มเด็กมัธยมต้น และมัธยมปลายอยู่หลายครั้งต่อสัปดาห์

ศาลเจ้าใกล้ ๆ จัดงานเทศกาลตั้งแต่เมื่อวานนี้ แต่มิซึซุจังติดซ้อมเลยไม่ได้ไป ในเมื่อคืนนี้ไม่ต้องซ้อม เธอก็เลยอยากไปงานเทศกาลจนแทบทนไม่ไหว

"นี่ เหม่คะคุณเองก็ไปงานเทศกาลด้วยกันสิ ต้องสนุกแน่ ๆ"

มิซึซุจังพูดกับเหม่คะคุณหรือลิจิโด เหม่คะ ซึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่ตรงโต๊ะข้าง ๆ

เหม่คะคุณสอดที่คั่นไว้ในหนังสือที่ถืออยู่ ก่อนปิดหนังสือซึ่งบนหน้าปกเขียนว่า "หมาผลาญตระกูล" แล้ววางลงบนโต๊ะ

เท็มมะคุงไม่อ่านหนังสือสำหรับเด็กแบบที่พวกผมอ่าน เขามักอ่านหนังสือปกอ่อนเล่มเล็ก ๆ สำหรับผู้ใหญ่ที่ดูเข้าใจยาก อยู่เสมอ

"โทษทีนะ มิซึซุคุง ผมคงต้องขอปฏิเสศ ผมอยากอ่านหนังสือนะ"

เท็มมะคุงยักษ์ไหล่

เท็มมะคุงจะเติม "คุง" หลังชื่อเรียกของคนทีสนิท แม้ว่าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิงก็ตาม เขาอาศัยอยู่ประเทศอังกฤษมาตลอด ก่อนย้ายมาโรงเรียนแห่งนี้เมื่อปีที่แล้ว วิธีพูดของเท็มมะคุงดูเป็นผู้ใหญ่อยู่หน่อยๆ อาจเพราะจำภาษาญี่ปุ่นมาจากหนังสือ "โหย น่าเบื่อ"

มิซึซุจังแบ่ปาก

"งั้นวันนี้ตอนเย็นนัด

เจอกันหน้าศาลเจ้านะ ริกุ

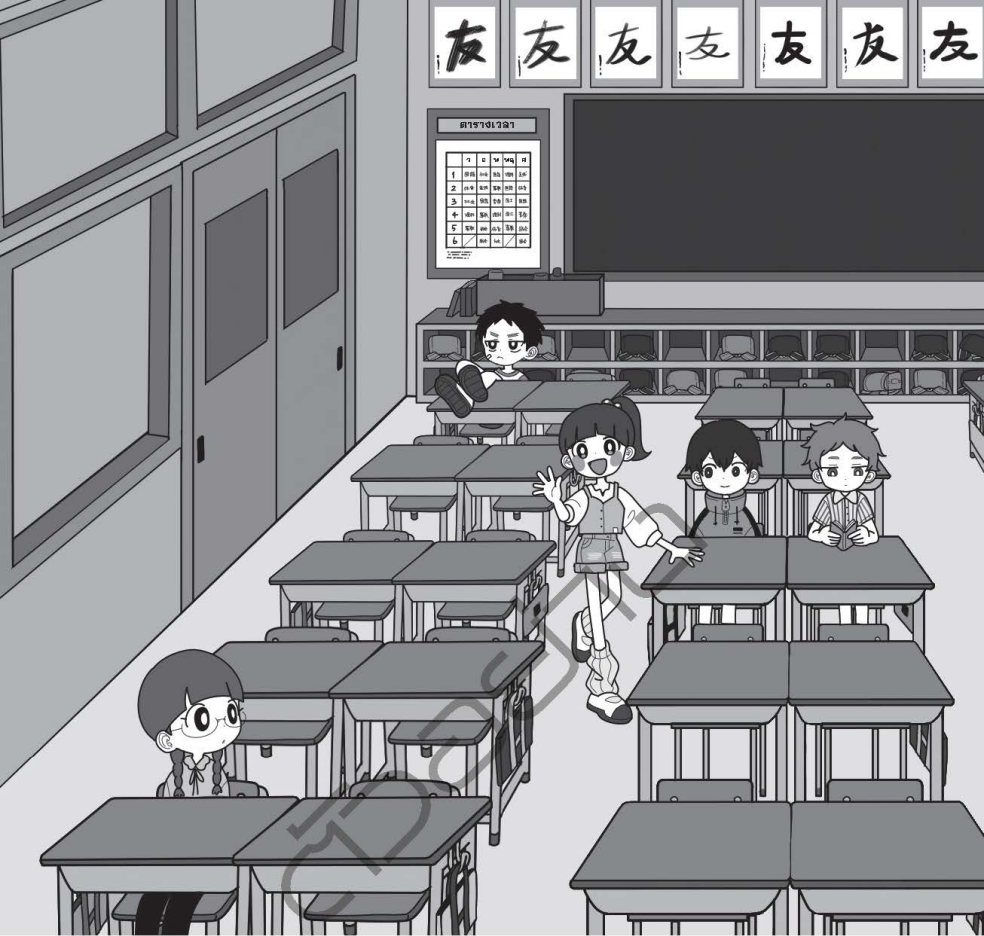
ห้ามลืมล่ะ ส่วนเท็มมะคุง

ถ้าอ่านหนังสือนั้นจบแล้ว

ก็ไปด้วยกันนะ"

"อืม ถ้ามีอารมณ์ไป

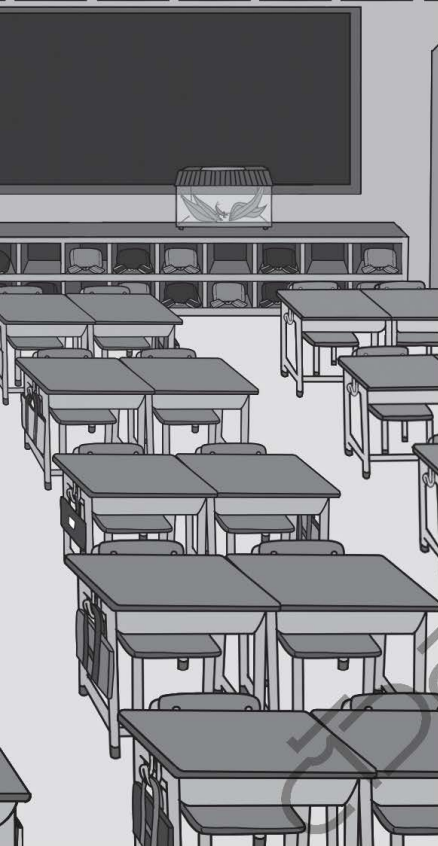
นะนะ"

เท็มมะคุงพูดด้วยน้ำเสียงเนือยๆ ชัดเจน

มิซึซุจัง เท็มมะคุง และผม พวกเราสามคนอยู่ห้องเดียวกัน
มาตั้งแต่ปีที่แล้ว แถมยังนั่งโต๊ะเรียนใกล้กัน จึงเล่นและเรียน
ด้วยกันอยู่เสมอ

อีกอย่าง พวกเราสามคนมีความลับเล็กๆ ร่วมกันอยู่ด้วย

จิ้งหะนั่นเอง เสียงกระดิ่ง
ก็ดังขึ้นจากลำโพงในห้อง นี่เป็น
เสียงกระดิ่งเตือนที่ดังตอนลิบ-
นาที่ก่อนหมดช่วงพักกลางวัน
วันนี้เวลากินข้าวเริ่มช้ากว่าปกติ
เนื่องจากหม้อขนาดใหญ่สำหรับ
ใส่ซุปรายไปหนึ่งใบ ผมรู้สึกช่วง
พักกลางวันสั้นลง

"มิซึซุจัง เก็มมะคุง เดียวต้อง
ไปห้องแต่งตัวแล้วนะ คาบต่อไป
เป็นวิชาว่ายน้ำ"

พอผมบอก มิซึซุจังก็โบก
มือหย็อยๆ

"มีเวลาอีกตั้งลิบนาที่นี้ เรา
กำหนดเวลานัดกันก่อนก็ยังไม่ทัน"

"แต่พวกเด็กผู้หญิงใช้เวลา

เปลี่ยนชุดว่ายน้ำนานไม่ใช่หรอ"

ทุกคนตั้งหน้าตั้งตารอวิชาว่ายน้ำ เพื่อนร่วมห้องแทบ
ทั้งหมดจึงไปห้องแต่งตัวกันทันทีที่กินอาหารเสร็จ

ถ้านับรวมพวกเราสามคนแล้ว ในห้องเรียนเหลืออยู่เพียง
ห้าคนเท่านั้น

"ไม่เป็นไรๆ ฉันตื่นตื่นอยากลงสระมากเลยใส่ชุดว่ายน้ำไว้ข้างใน"

มิชิซุจังบอกยิ้มๆ จากนั้นก็ส่งเสียง "อ๊ะ" พลังมองไปยังมุมห้องเรียน

เด็กผู้หญิงผมยาวถักเปียนั่งอยู่ตรงนั้น

เธอคือซาโอโตเมะ ฮานะซึ่งอยู่ห้องเดียวกัน ปกติเธอมักสวมกระโปรงสีอ่อน เช่น สีชมพูหรือสีฟ้า แต่วันนี้เธอลับใส่กางเกงสีดำ

"นี่ ฮานะจัง ไปงานเทศกาลด้วยกันมั๊ย"

มิชิซุจังเอ่ยชวนซาโอโตเมะซัง

ผมอยู่คนละห้องกับซาโอโตเมะซังมาตลอดจนกระทั่งชั้นชั้น ป.4 ดังนั้นเลยแทบไม่เคยคุยกับเธอมาก่อน แต่สำหรับมิชิซุจังซึ่งสนิทกับทุกคนได้อย่างรวดเร็ว นั้น เธอได้เป็นเพื่อนกับซาโอโตเมะซังเรียบร้อยแล้ว

มิชิซุจังผู้เล่นกีฬาเก่งและร่าเริงมีชีวิตชีวา ส่วนซาโอโตเมะซังผู้สุขภาพอ่อนแอและเป็นหวัดจนต้องหยุดเรียนอยู่บ่อยๆ ทั้งสองคนนิสัยต่างกันมาก แต่ก็ดูเข้ากันได้ดี

"ขอโทษนะ มิชิซุจัง วันนี้ฉันไม่ค่อยสะดวก..."

"อ๊ะ หรือว่าวันนี้มีเรียนเปียโนหรือ"

ซาโอโตเมะซังเรียนเปียโน ก่อนหน้านี้มิชิซุจังไปเล่นที่บ้านซาโอโตเมะซัง เธอเล่าด้วยความตื่นเต็นว่า "มีแกรนด์เปียโนอยู่ใน

บ้านด้วยละ สุดยอดไปเลยนะว่าไหม!"

"เปล่าหรือก วันนี่ไม่มีซ้อมเปียโน คือฉันได้ผลมานิดหน่อยนะ"

ซาโอโตเมะซังเอ่ยพลางห่อไหล่

มีรอยแผลสีแดงเล็กๆ อยู่ตรงหลังมือของเธอหลายขีดจริง ๆ

"ถ้าไม่มีซ้อม งั้นก็ไปด้วยกันสิ ไปด้วยกันหลายคนสนุกกว่าเยอะ"

"แต่...ฉันแทบไม่มีเงินค่าขนมเลย..."

ซาโอโตเมะซังเหมือนทำอะไรไม่ถูก

"หยุดนะ ไม่เห็นหรือว่าसानะกำลังลำบากใจ ทุกคนได้ค่าขนมมาก็เอาไปซื้อการ์ตูนกับขนมกันหมด ไม่มีเหลือหรือก"

เสียงดั่งลั่นมาจากทางด้านหลัง

พอหันไปก็พบว่าซิงตะ ทาอิจิคุงพาดขาอยู่บนโต๊ะและมองมาทางนี้

"นั่นมันซิงตะคุงคนเดียวเถอะ ไม่เกี่ยวกับसानะจั่งสักหน่อย"

ซิงตะคุงตัวใหญ่สุดในห้องและมีนิสัยแข่งกร้าวเล็กน้อย จึงไม่ถูกกับมิซึซุจันัก ทั้งสองคนโต้เถียงกันจนโดนครูโกรธมาแล้วหลายครั้ง

"เกี้ยวลิ ก็सानะไม่ชอบ"

ถ้าจำไม่ผิด ซิงตะคุงและซาโอโตเมะซังอยู่บ้านข้าง ๆ กัน

เหมือนกับผมและมีซีซุง หลังจากขึ้นชั้น ป.4 ได้ไม่นาน ซาโอ-
โตเมะซังผู้ไม่สู้คนโดนเด็กผู้ชายแกล้ง ซิงเตะคุงเป็นฝ่ายเข้าไปช่วย
ทันที นับแต่นั้นมาซาโอโตเมะซังก็ไม่โดนแกล้งอีกเลย

"อะไรของนาย พุดเหมือนฮานะจังเป็นของตัวเองอย่างนั้น
แหละ เพราะวิธีการพุดจาตุรนต์แบบนี้นี่แหละ พวกผู้หญิง
ถึงได้พากันกลัวนาย"

"ว่าไงนะ"

ซิงเตะคุงลุกพรูดจากเก้าอี้ แล้วก้าวขาฉับ ๆ เข้ามาใกล้

ซิงเตะคุงซึ่งตัวสูงที่สุดในหมู่เด็กผู้ชายและมีซีซุงซึ่งตัวสูง
ที่สุดในหมู่เด็กผู้หญิง ทั้งสองขยับเข้าใกล้จนหน้าผากแทบชนกัน
พลางจ้องอีกฝ่ายเขม็ง

ผมกับซาโอโตเมะซังไม่รู้ว่าควรทำอะไรจึงมองไปรอบ ๆ
แต่กลับพบเพียงเท็มมะคุงซึ่งเริ่มอ่านหนังสือต่อด้วยท่าทาง
ไม่ใส่ใจ

"ตะ...เตี้ยวก่อน หยุดนะ ทั้งสองคนเลย เตี้ยวกี่โดนครูด
อีกหรอก"

ผมแทรกเข้าไประหว่างกลางและแยกทั้งสองคนออกจาก
กันอย่างผินใจ เนื่องจากไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

"ยูซูกิ..."

ซิงเตะคุงเปลี่ยนมาถลึงตามองผมแทนมีซีซุง

ผมกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ขณะเผชิญหน้าซิงเตะคุงที่ตัวสูงกว่า

เกินสิบเซนติเมตร

ชิงตะคุงจี๊ปากก่อนหมุนตัวไปทางอื่น

"ฉันไม่วางมาอยู่กับพวกมិតเทรีทริโอหรอกนะ"

"ฉันบอกหลายรอบแล้วนะว่าอย่าเรียกแบบนี้!"

มิซึซุจ้งบ่นอย่างไม่พอใจ แต่ชิงตะคุงเมินเธอ แล้วกลับไป
นั่งประจำที่ของตัวเอง

เพื่อนร่วมห้องบางส่วน
เรียกพวกเราสามคนว่า
"มิสเทรีทริโอ" ซึ่งมีที่มาจาก

"มิส" ที่ออกเสียง
ใกล้เคียงกับ "มิซี" ในชื่อ
ของมิซีซุจัง

"เท"

จากชื่อของ
เท็มมะคุง

และ "ริ"

ที่ออกเสียง
ใกล้เคียงกับ
"ริ" ในชื่อริกุ
ของผม

ซิงตะคุงเป็นหนึ่งในคนที่เรียกพวกเราด้วยฉายานั้น
ผมไม่ได้ขัดข้องอะไร แต่มีซีซุจ้งไม่ชอบใจที่โดนเรียก
แบบนี้เลย

"ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่ มีซีซุคุง ผมว่ามีสเตอรี่ไอฟิงดู
ไม่เลวนะ"

เท็มมะคุงพูดด้วยท่าทางสนุกสนาน แต่มีซีซุจ้งกลับทำ
แก้มปอง

"เท็มมะคุงเป็นแฟนพันธุ์ทำงานสืบสวนก็คงจะชอบอยู่
หรอก แต่ฉันไม่ชอบนี่ มีสเตอรี่นะแปลว่า 'แปลกประหลาด'
หรืออะไรทำนองนั้นไซ้ไหมล่ะ รู้สึกเหมือนโดนล้อเลียนว่า
เป็น 'คนประหลาด' ยังไงไม่รู้ ริกุกิคิดเหมือนกันไซ้หรือเปล่า"

ผมโดนถามความเห็นกะทันหันจึงผลตอบว่า "เอ๊ะ เอ่อ
ยังงืดินะ..." อย่างตะกุกตะกัก แก้มมีซีซุจ้งยิ่งพองหนักกว่าเดิม
จนดูเหมือนปลาปักเป้า

"ช่างเรื่องนั้นก่อนเถอะ ถ้าไม่ไปห้องแต่งตัว เดี่ยวจะสาย
เอาจริง ๆ แล้วยนะ"

เมื่อผมพูดกลบเกลื่อน เท็มมะคุงก็ปิดหนังสือที่กำลัง
อ่านลง

"นั่นสินะ ถึงจะน่าเสียดายเพราะอ่านถึงตอนที่ยอดนักสืบ
กำลังจะเปิดโปงความจริงแล้ว แต่ถ้าไปสายแล้วโดนดุขึ้นมาคงแย่"

เต็มมะคุงเก็บหนังสือใส่กระเป๋า ตอนนั้นเองอยู่ๆ ประตูก็เปิดออก เหล่าเพื่อนร่วมห้องที่ไปห้องแต่งตัวก่อนหน้าพากันกลับเข้ามา

"เอ๊ะ ทุกคน เกิดอะไรขึ้นเหรอ"

พอมิซึซุจังเอ๋ยปากถาม เด็กผู้ชายคนหนึ่งก็โบกไม้โบกมือไปมา

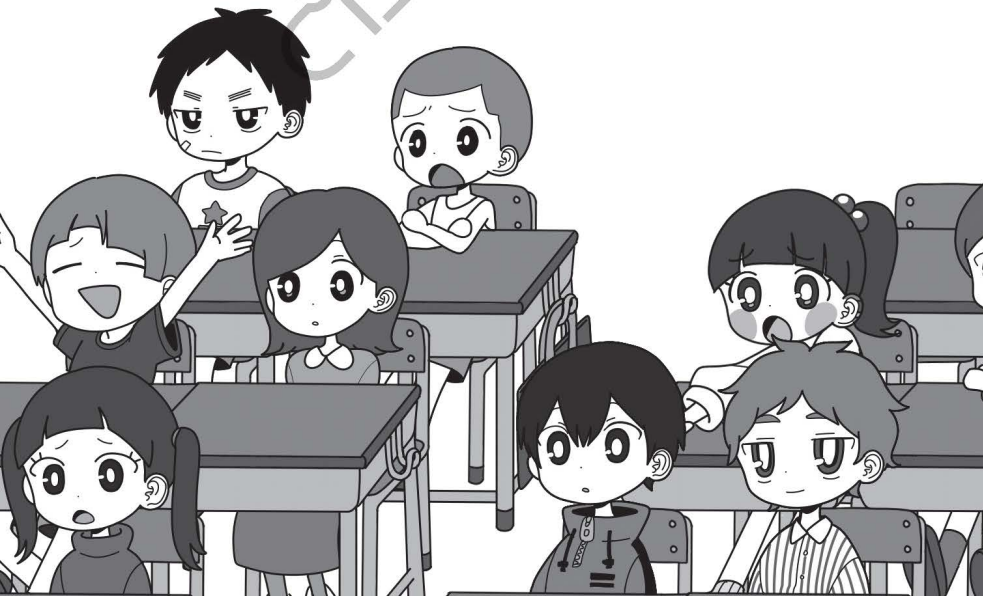
"เห็นว่าวันนี้คาบว่ายน้ำยกเลิกนะ"

"โธ่!"

มิซึซุจังส่งเสียงร้องไม่พอใจ

จังหวะนั่นเอง ครูมาริโกะซึ่งเป็นครูประจำชั้นของห้องพวกเราก็เข้ามาในห้องเรียน

"เอ้า ทุกคน กลับที่นั่ง เียบกันด้วยนะ"

ครูมาริโกะยืนอยู่หน้ากระดานดำและปรบมือเสียงดัง
พวกเรากลับไปนั่งที่แต่โดยดี

"ถึงจะน่าเสียดาย แต่คาบว่ายน้ำวันนี้ยกเลิกนะคะ
คาบต่อไปเป็นคาบศึกษาด้วยตัวเอง"

เสียงผิดหวังของเพื่อนส่วนใหญ่ที่ตั้งตารอจะลงสระว่ายน้ำ
ดังขึ้น ปะปนกับเสียงตื่นเต้นยินดีของเพื่อนส่วนน้อยที่ไม่ได้
ตั้งตารอเท่าไรนัก ผมมองดูแล้วพบว่าซิงตะคุงปิดปากเงียบสนิท
พร้อมทำหน้าเคร่งเครียด

ผมว่ายน้ำไม่เก่ง หรือพูดให้ถูกคือเล่นกีฬาไม่เก่งเลย
สักอย่าง ผมจึงดีใจมากกว่าผิดหวัง ถึงเวลาได้ลงสระว่ายน้ำ
ในวันที่อากาศร้อนจะรู้สึกดี แต่ผมมักหมดแรงจนง่วงนอน
หลังจบคาบทุกที

ผมมองไปยังที่นั่งด้านข้าง เท็มมะคุงกำลังหยิบหนังสือ
ออกจากกระเป๋าอย่างลึกลับ เขาคงดีใจที่จะได้อ่านนวนิยายต่อ
มุมปากของผม เท็มมะคุงยกขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ

"ทำไมถึงว่าอย่าไม่ได้ล่ะคะ หนูอุตส่าห์ตั้งตารอแท้ๆ"

ผมหันหลังไปมอง มิซึซุจังที่นั่งอยู่ข้างหลังผมลุกจากเก้าอี้
และยกมือขึ้น

"ขอโทษนะ มิซึซุจัง ระวังอย่ามีปัญหานิดหน่อยนะ
เดี๋ยวคาบว่ายนํ้าสัปดาห์หน้าก็ใช้ได้แล้ว อดทนหน่อยนะ"

ครุฑมารโกะประกบมือไว้ตรงหน้าเป็นเชิงขอร้อง
ตอนนั้นเอง ผมสังเกตเห็นเข็มมะคูดวางหนังสือลงบนโต๊ะ
โดยไม่เปิดอ่าน

ดวงตาเรียวยาวของเขาจ้องมองครุฑมารโกะ ผมเคยเห็น
สีหน้าจริงจังนี้มาหลายต่อหลายครั้งแล้ว มันเป็นสีหน้าเวลา
เข็มมะคูดพบ "ปริศนา" นั่นเอง

"เป็นอะไรไปเหอเข็มมะคูด ไม่อ่านหนังสือต่อเหอ"

พอผมถามเสียงเบา เข็มมะคูดก็ยกมือขึ้นแตะคาง

"เปล่าหรืออก แคมีเรื่องคาใจนิดหน่อยนะ"

"เรื่องคาใจเหอ"

"เมื่อก็ครุฑมารโกะบอกว่า 'สระว่ายน้ำมีปัญหา' ไซ้ใหม่ละ"

"มันทำไมเหอ ไม่ใช่ว่ามีบางจุดเสียเหอ อย่างพวก
เครื่องที่ใช้ปล่อยน้ำเข้าสระ"

"ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะพูดว่า 'สระว่ายน้ำเสีย' หรือ 'เครื่องจักร
เสีย' นะ ผมรู้สึกว่ครุฑมารโกะจงใจใช้วิธีพูดที่ดูคลุมเครืออย่าง
'สระว่ายน้ำมีปัญหา' นั่นแปลว่า 'ปัญหา' ที่ว่าอาจเป็นเรื่องที่
ปกติแล้วจะไม่เกิดขึ้น"

"อย่างนี้เอง" ผมพยักหน้าให้กับคำอธิบายที่เข้าใจง่าย
ของเข็มมะคูด

"ซุบซิบอะไรกันอยู่นะ บอกฉันด้วยสิ"

มิซึซุจังที่นั่งอยู่ข้างหลังเอ่ยทัก

"เปล่าหรือก คือเท็มมะคุงเขา..."

ผมตั้งใจจะอธิบาย แต่เสียงกระดิ่งดังขึ้นจากลำโพงพอดี มันเป็นเสียงกระดิ่งบอกเวลาเริ่มคาบเรียนนั่นเอง

"เอาละ งั้นก็เริ่มศึกษาด้วยตัวเองได้แล้ว ห้ามคุยกันนะ"

ครูมาริโกะปรบมืออีกครั้ง

เท็มมะคุงชักโหล่อย่างแรงด้วยท่าทางเหมือนกับพวกนักแสดงในภาพยนตร์ต่างประเทศ จากนั้นจึงเริ่มอ่านหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะ

ศรีอยุธยา

www.nanmeebooks.com

Nanmeebooks Events

@nanmeebooks